

Плусеви и минуси пуноправног чланства у Европској унији

Цена депортације

Бугарска је цео век била значајан извозник раног воћа и поврћа, а због немогућности да конкурише субвенционисаним пољопривредницима из „старе ЕУ“, постала је увозник хране. Зато се осим користи, које би имала од чланства у ЕУ, поставља и питање колико би Србију коштала та улазница

Јавност се у Србији готово свакодневно обасипа могућим економским користима које би Србија могла да добије од пуноправног чланства у Европској унији. Такве користи су примамљиве и озбиљне. Оне укључују, али се не ограничавају на издашне фондове за развој неразвијених региона, слободу запошљавања и лакше студирање широм ЕУ, побољшање државне управе – правног система и особа које управљају државом (да нису крадљивци, плагијатори или нечасне особе), снижење корупције и субвенције у пољопривреди.

Међутим, не износи се истина и чињеница да, рецимо, издашне субвенције које примају француски, немачки или холандски пољопривредници нису аутоматске. То су видели и осетили сви пољопривредници у земљама бившег источног блока. Бугарска је цео век била значајан извозник раног воћа и поврћа. Због немогућности да конкурише субвенционисаним пољопривредницима из „старе ЕУ“, Бугарска је постала увозник хране. Субвенције су пружене источним пољопривредницима, али на кашичицу. Оне се благо повећавају током низа дугих година, а велико је питање да ли ће пољопривреда бити у будућности финансијска обавеза ЕУ. Постоји могућност да се финансијски терет Заједничке пољопривредне политике пребаци на буџете држава чланица и на плећа домаћих пореских обвезника, а не на заједничке фондове из Брисела.

Цена коју би Србија морала да плати као улазницу у ЕУ је огромна. Власт је прикрива од јавности или због незнања или због манипулације како се не би пореметила депортација Србије у ЕУ. Ова цена улазнице у ЕУ укључује предају Хрватској половине леве обале Дунава, све око Апатина (Хрватска има прилику која се појављује једном у 1.000 година да за зеленим столом прошири своје границе, а без хрватског одобрења нема приступања ЕУ), укидање Резолуције 1244 Савета безбедности, Косово као пуноправни члан УН, размена амбасадора између Србије и Косова, нестанак Републике Српске, прихватање и натурализација стотина хиљада миграната које земље ЕУ не желе, упадање у дужничко ропство као што је то случај са источним земљама ЕУ, битно повећање цене струје због захтева ЕУ да се напусте термоелектране на угаљ и пређе на скупе „зелене“ изворе енергије, избацивање Русије и Кине из Србије...

Шта Србија добија заузврат? Србија добија отварање нових поглавља за приступ ЕУ, а то је само подлога за нова условљавања и уцене без икаквог краја.

Власт у Србији никада није јасно и недвосмислено питала народ за овлашћење да уведе Србију у ЕУ. Приликом различитих избора ово се питање или тихо постављало, или га уопште није било, као што је то био случај приликом избора 2017. Све је увек било у пакету: нова радна места, пензије, канализација, нове болнице, обданишта за децу, привлачење страних улагача... Међутим, приступање ЕУ из корена мења структуру државе, устава,

организовања друштва и мора да се издвоји као посебно питање о којем народ мора да искаже своје издвојено мишљење, а не да се ЕУ увлачи на мала врата.

Постоји обећање власти да ће да организује референдум пред сам улазак у ЕУ. То ће бити једног неизвесног и далеког дана у будућности. Сигурни смо да би власт требало да зна добро да би такав референдум тада био потпуно бесмислен и непотребан, јер када се дође до те тачке када буде народу понуђен референдум, Србија би већ 98 одсто била у пуном чланству ЕУ кроз деценијама дуге „преговоре“ о поглављима и кластерима о приступању ЕУ. Због тога би такав референдум значио у бити мање од стављања тачке на слово „ј“.

Ако је референдум о приступању Србије ЕУ потребан, он је већ закаснео. Ипак, није прекасно да се народ и сада пита на јасан и непосредан начин једноставним питањем - да ли сте за то да Србија настави преговоре са ЕУ о пуноправном чланству у ЕУ и да за то плати цену коју ЕУ буде захтевала од Србије?

Међутим, сумњамо у то да ће власт да пружи такав референдум народу сада, док још увек није прекасно. Ако је све тако чисто, добро, убедљиво и веродостојно у вези са ЕУ, због чега не питати народ непосредно сада? Тада би се добило недвосмислено овлашћење (мандат) од народа. Власт се ипак помало прибојава одговора народа на то питање. Зато власт немумшто провлачи одговор у смислу: није потребно да питамо народ, јер је народ гласао за нас, а ми смо за приступање ЕУ. ЕУ је (скривено) провучена у пакету на мала врата, а да је народ за то непосредно и јасно није питан.

Неколико стотина метара асфалта у Кукуловцима или канализација у Борчи су „помешани“ са питањем о приступању ЕУ. Народу је потребан и при руци пут или канализација, па ће због тога гласати за одређену партију и на тај начин упасти у замку цене улазнице за ЕУ која му није предочена. Док је асфалтни пут потребан за свакодневни живот гласача, приступање ЕУ је чардак ни на небу ни на земљи.

У какву се ЕУ улази? Прво, она је нефункционална, јер већ више од једне деценије земље ЕУ не могу да се сложе скоро ни око чега што је битно. Друго, ЕУ је нестабилна, јер је Британија, битна држава у сваком погледу, избегла, а постоје и друге чланице које су незадовољне, јер су и економски (Грчка) и политички (Пољска и Мађарска) понижаване. Уз наведено, евро је довео до економске катастрофе у свим државама еврозоне изузев у Немачкој, Аустрији и Холандији, и прети да произведе распад читаве архитектуре ЕУ. Постоји живот и економски успех и ван ЕУ као што то доказују Британија, Норвешка, Швајцарска, Израел, Сингапур и Јужна Кореја.

Мирослав Јовановић